

[Grethe Philip.]

Vi må fortsætte den stærke vækst i antallet af institutioner, der satte ind efter 1966, da den forrige regerings kvotaordning ophævedes. I 1971 vil antallet af anerkendte daginstitutioner være dobbelt så stort som i 1964. Kvotaordningen indførtes i sin tid med sigte på at begrænse aktiviteten i byggesektoren, men den havde indirekte den virkning, at væksten i statens løbende udgifter til daginstitutioner blev bremsed. Nu da kvotaordningen er borte, stiger udgifterne for det offentlige eksplosivt. Dette er baggrunden for, at det er nødvendigt at lade forældre med indtægter over 40.000 kr. afholde en noget større andel af de samlede udgifter pr. daginstitutionsplads selv. De vil dog stadig kun skulle betale ca. 27 pct. af de samlede udgifter til en institutionsplads, medens resten, ca. 73 pct., også i fremtiden vil blive betalt af det offentlige. Og til de allersvagest stillede grupper er der, som jeg allerede har nævnt, taget særlige hensyn.

I det radikale venstre har vi sympati for tanken om, at der engang skulle kunne tilbydes gratis daginstitution eller dagplejeplads til alle børn i småbørnsalderen, hvis forældre ønsker det, men vi må gøre os klart, at det er et meget langsigtet mål. Vi har i udvalget fået oplyst, at det vil give samlede årlige driftsudgifter på 8,6 milliarder kr., hvis der skulle være plads i vuggestuer, børnehaver og fritidshjem til alle børn i de pågældende aldersgrupper, og af denne udgift vil det offentlige skulle betale godt og vel de 3/4, altså et beløb på 6 milliarder kr. årlig. Det er tal, der må mane til eftertanke, når oppositionen i betænkningen siger, at man bør tilstræbe at gøre adgangen til børneinstitutioner gratis. Jeg tror også, det for oppositionens vedkommende vil være realistisk at sige, at det er et langsigtet mål, det er ikke noget, man kan nå foreløbig.

Med disse bemærkninger kan jeg på det radikale venstres vegne anbefale at stemme for ændringsforslagene og til sidst for lovforslaget i dets helhed.

Kurt Brauer: Til afgørelse af, hvem der har misforstået dette lovforslag, og hvem der har vildledt, som to borgerlige politikere har talt om her på talerstolen, kunne det vist være spændende med en sociolog, der undersøgte folketingets sammensætning og så, hvem der rammes, og hvem der ikke rammes af lovforslaget, hvis det endelig skal være det, vi skal diskutere her. De tusindvis af protester, som udvalget modtog hernede forleden dag, da der blev demonstreret på slotspladsen, og senere hen ved en deputation i udvalget og på anden vis, de tusindvis af protester siger mere, end nogen folketingsmand her kan sige, og de siger det klarere og tydeligere, end nogen herinde er i stand til at sige det, og jeg kan derfor i det store og hele henvise dels til vores mindretalsudtalelse, dels til de mange resolutioner, som vi er blevet præsenteret for med hensyn til SF's opfattelse af disse ting.

Hr. Albertsen har ret i, at der ikke er nogen, der skal tro, at der er noget at stille op her. Offentligheden skal ikke tro, at stemningen har været anderledes i udvalget, end den er her. Der har ikke været inviteret til tale om disse ting. Det bliver ikke anderledes, denne sag bliver kørt igennem i dag og bliver kørt igennem ved tredje behandling. Et vist ikke-repræsenteret folkepartis ånd svæver over salen i denne sag, og dette ikke-repræsenterede folkeparti har da heller ikke tøvet med at give sin uforbeholdne tilslutning til dette lovforslag. Kinder-Küche-Kirche-parolen høres tydeligt rundt omkring i korridorerne, det varer vel ikke så længe, før den trænger herop. Den har været her med sit spøgelse i dag. Den har været retningssigende for højre side af salen, uden at man måske egentlig har villet det, men konsekvenserne bliver Kinder, Küche, Kirche.

Samtidig har man fastslået og fastlåset sig til en opkrævningsform, som er uretfærdig. Sagen er jo, at vi vil have, at der skal være børnehaver, fritidshjem og vuggestuer, daginstitutioner, til rådighed. Sagen er, at